

Det tilmurede Værelse

Der stod i mange år i Kiel et gammelt uanseligt bindingsværkshus, som med sit karnap og sit fremspringende andet stokværk havde et besynderligt, uhyggeligt udseende, og som i de sidste tyve år havde været beboet af en agtværdig enke, Madame Wolff (eller Die Wölffinn, som hun af almuen kaldtes), hvem det ved arv var tilfaldet, og hun levede der stille i meget tarvelige kår med sin eneste datter. Hvad der gav huset en vis hemmelighedsfuld mærkelighed og forøgede det uhyggelige derved, var et hjørneværelse med tilmurede vinduer i stueetagen, hvortil døren var fast tilspigret og klinet med kalk, og som ikke i to hundrede år havde været åbnet. Der stod nemlig over døren en gammel tysk indskrift med årstallet 1603, som truede det menneske med en brat død og en skrækkelig forbandelse, der nogensinde vovede at åbne denne dør eller udslette indskriften. Såvel døren som indskriften og den hele mellemvæg havde husets tidligere beboere dog skjult med et papirsbetæk. Den tilgrænsende stue var en stor sal, som kun benyttedes ved enkelte sjældne lejligheder. En sådan lejlighed indtraf i året 1802 ved datterens bryllup i huset. Storstuen, som den kaldtes, var om aftenen prægtigt oplyst til dans, hvortil den var særdeles skikket, da der var kælder under bygningen, og det gamle gulv var meget elastisk. Forgæves havde husmoderen vægret sig ved at tage salen i brug til denne lystighed, medens den altid, formedelst nærheden ved det hemmelighedsfulde værelse, fremkaldte en alvorlig og ængstelig stemning hos hende, og hun næsten aldrig selv betrådte denne sal. Men datteren, den unge muntre Jomfru Elisabeth, elskede dansen lidenskabeligt, og moderen havde lovet hende dans på hendes bryllupsdag; brudgommen, den unge Sekretær Winther, var også en livlig danser. De bestred begge fordømmen mod salen og frygten for det

lukkede værelse, som de dog fandt det rigtigst at aflede al opmærksomhed fra. Moderen havde givet efter for deres bønner; og første gang i mands minde hørte man livlig dansemusik i storstuen ved siden af det lukkede kammer.

Brudeparret så vel som bryllupsgæsterne var meget glade, og dansen gik fortræffeligt. Den standsede kun en timestid, medens man gik til bords i en anden stue. Efter bordet fortsattes dansen endnu livligere et par timer, og den sidste dans var begyndt. Det var tidligt på efteråret, og luften var endnu temmelig varm. Man havde åbnet nogle vinduer, for at forfriske luften; men væggene var blevet fugtige, og pludselig bemærkede man nu, at det gamle papirsbetræk, der skjulte væggen til hjørneværelset, var faldet ned, og døren med den gamle hemmelighedsfulde indskrift var kommet til syne. Sagnet om det tilmurede værelse havde man for længe siden hørt og glemt igen. Indskriften blev nu genstand for alles opmærksomhed. Nysgerrigheden efter at erfare hvad den hemmelighedsfulde dør indesluttede var almindelig, og man overbød hinanden i gætninger. Nogle mente, der måtte skjules sporene af et grueligt mord eller en anden skrækkelig begivenhed. Andre gættede på, at der måtte skjules pestbefængte sager, der kunne udbrede smitte, hvis den tættilklinede dør nogensinde åbnedes. Andre mente, der måtte være en hemmelig opgang til det skjulte værelse fra kælderen, og at det måske skjulte en gammel røverhule eller et oplagssted for smuglervarer. Dansen var gået i stå ved den interesse, synet af den gådefulde dør opvakte. "For Guds skyld, lad os ikke komme den for nær!" ytrede nogle unge damer, men syntes dog, det måtte være uendelig morsomt at kunne få at vide, hvad der kunne være gemt. De fleste herrer fandt det tåbeligt, at man ikke for længe siden havde brudt døren op og undersøgt værelset. Brudgommen var dog af modsat mening; han billigede sin svigermoders forbud mod al undersøgelse, så meget mere som det i det arvede skøde på huset var betinget, at ingen tilkommende ejer nogensinde måtte lade den tilmurede dør til den nordøstlige hjørnestue opbryde. Retsgyldigheden i denne bestemmelse af skødets udsteder blev vel af nogle betvivlet; men de fleste fandt dog overvejende grund for Madame Wolff til ikke at tilstede nogen undersøgelse, selv om der fandtes nogen, der havde mod til at trodse forbandelsen og sprænge døren.

"Lapperi! Hvad mod hører dertil!" – udbrød nu brudens fætter, Løjtnant Flemming Wolff. Denne herre var bekendt som en mageløs gnier, der lånte på pant mod ågerrenter, og tillige som en farlig klammerilysten duellant, der i særdeleshed havde sin styrke og satte sin stolthed i, ved et

fægtemesterkneb at skamskænde sine modstandere i ansigtet, hvorved han, ustraffet og uden at dræbe dem, havde for livstid berøvet flere brave officerer og studenter menneskeligt udseende. Han var desuden påfaldende hæslig og ødelagt ved lave udsvævelser. Han nærrede et hemmeligt nag til brudgommen og den bitreste følelse mod bruden, som han forgæves havde kastet forelskede øjne til, men som aldrig havde kunnet udstå ham. Kun for at undgå et formeligt brud med denne fatale og farlige slægtning, havde man ikke undladt at indbyde ham til brylluppet; men man havde formodet, at han ville udeblive. Han var desuagtet kommen, og, for at skjule sin harme, havde han været den lystigste danser ved ballet. Ved bordet havde han ophidset sig med de stærkeste vine. Øjnene rullede nu vildt i hovedet på ham, og enhver, som kendte ham, tog sig i agt for at modsige ham eller indlade sig med ham. Han ytrede med pralende latter: Hvor lidet mod der hørte til at sprænge en dør, helst når den måtte skjule en stor skat, og hvor fejlt det var, ved en dum, tohundredårig trussel at lade sig skræmme derfra, når man formåede så meget i huset, at man kunne føre datteren hjem som brud og få svigermoder til at gøre bal i spøgelsesstuen. – Ved en søgt vending væltede han sig således ind på brudgommen; men denne trak med et ringeagtende smil på skuldrene, uden at værdige ham noget ord til svar. Dog – hans mine var nok til at fremkalde det opfordrende spørgsmål: Om den lyksalige hr. brudgom drog hans mod i tvivl? – ”Ingenlunde, når det kom an på klingende mønt eller en skændig lemlæstelse ved usle fægtekunster” – svarede brudgommen, opbragt, dog uden at bruden eller nogen af damerne hørte det. ”Men” – tilføjede han hviskende – ”blot til at blive alene og i mørke udenfor denne dør en eneste time tiltror jeg dig ikke mod. Vil du have satisfaktion¹ for denne tvivl, skal du få det, når du har bevist, den er ugrundet – men jeg bestemmer metoden”. – ”Derom kaster vi lod, hr. fætter!” – svarede løjtnanten med sammenbidte læber og blegnede. – ”I morgen kl. otte venter jeg dig til frokost”. Brudgommen nikkede og modtog hans tørre, kolde hånd. De fleste antog det dog for en intetbetydende tvist, der med vindunsten i løjtnantens hoved næste morgen ville være bortdunstet. Den sidste var forbi. Bruden havde ikke bemærket sin fætters vilde, urolige blik, da hun med brudgommen forlod brudehuset og af en del bryllupsgæster ledsagedes til deres nye, tarvelige hjem.

Lysene i brudehuset var slukkede. Døren til dansesalen var lukket i lås. Løjtnant Flemming Wolff var bleven ene tilbage og havde skjult sig i en krog, så han ikke bemærkedes af lejetjeneren og pigen, der slukkede lysene og

¹ ☺: Æresoprejsning

aflukkede døren. Vægteren råbte to, da han, endnu halv fortumlet af vinen, befandt sig ene i den store, mørke sal lige over for den hemmelighedsfulde dør. Vinduet til gaden var lavt, og han kunne med et eneste spring i al sikkerhed have været på gaden, hvis lysten til at blive der havde forladt ham og han havde fundet betænkelighed ved at være ene i den såkaldte spøgelsesstue, nær ved den dør, som han havde ytret måske skjulte en stor skat. Men om morgenen fandtes intet vindue åbnet til den gamle sal. Om natten ville vægteren have hørt et hult bulder i denne del af huset, som ingen beboede; dog sligt havde man ofte tilforn påstået, og det var et almindeligt sagn iblandt almuen, at det spøjte der. Foruden hint bulder, som oplyste folk dog troede var genlyd fra en hestestald hos naboen, ville man undertiden fra den gamle sal have hørt lyd som af penge, der taltes, og tillige en knirken og klapren som af en fabriksmaskine. Dette forklaredes ligeledes som genlyd fra hin stald, dels af jernkædegrimerne og dels af hakkelsesmaskinen, der ofte brugtes silde om aftenen og før det blev dag. Uhyggeligheden ved den ubeboede del af det gamle hus var dog så stor, at næppe den kækkeste tjenestekarl for nogen pris ville have overnattet der. Kl. otte om morgenen ringede Sekretær Winther på gadedøren til sin svigermoders bolig og trådte ind for at spørge, om han ikke havde glemt noget af vigtighed i salen. Hans svigermoder var ikke opstået. Pigen åbnede ham døren og bemærkede med forundring en pistol, som stak frem af hans lomme. Han havde været ved fætterens bolig, men fundet den lukket. Han trådte nu ind i den åbne sal og fandt den tom; men med forbavselse så han, at den hemmelighedsfulde dør til det mørke, tilmurede kammer var sprængt. Han nærmede sig i urolig spænding og så med forfærdelse sin bruds fætter, den drabelige fægtemester, ligge bleg og livløs på dørtærskelen. Ved hans fødder lå der en stor sten, som ved dørens sprængning måtte være faldet ned på hans hoved og have knust det, hvis han straks var trådt helt ind. Lige over døren var der nemlig et hul i muren af samme størrelse som stenen; denne måtte have hvilet på dørens øverste kant og nødvendig falde ned, når den åbnedes. Der var imidlertid intet tegn til, at den havde ramt ham: Hans fødder lå kun indenfor døren; men hans hoved og det øvrige legeme nåede ind i salen, hvorefter man så, at han ved dørens sprængning og stenens fald måtte være styrtet baglæns tilbage, uden at man kunne opdage nogen udvortes grund til hans død. Det mørke kammer blev undersøgt med lys i politiets nærværelse. Der fandtes kun i muren et tillåst jernskab, som man brød op. I et hemmeligt gemme, som først ved skabets sønderbrydelse opdagedes, fandtes en mængde ruller

med guldpenge og en stor mængde pretiosa¹ med vedføjede næsten ulæselige pantosedler. Over den betydelige skat lå et dokument, der godtgjorde, at husets ejer for to hundrede år siden havde været en silkevæver, ved navn Flemming Ambrosius Wolff, om hvem man kun kunne opdage så meget, at han en tidlang havde lånt på pant, men var dog død som en forarmet mand, medens han hemmeligt havde skjult sin rigdom. Af en karrighed, der grænsede til afsindighed, havde han troet til evige tider at kunne skjule sin skat ved at indespærre den i det lukkede værelse. Med forbandelsen over døren havde han troet at bortskræmme enhver, som ville nærme sig den, og i skødet på huset havde han gentaget den samme forbandelse over enhver, der nogensinde åbnede hin dør. Denne særting, som den almindeligt forhadte Løjtnant Flemming Wolff havde en del åndelighed med og til hvis skat han for en del ville have været arving – havde nu således kun opnået, at hans betydelige formue, efter to hundrede år at have henligget ufrugtbar, ved retskendelse tilfaldt hans sidste slægtning, ejerinden af hans gamle hus, Madame Wolff, der lod det gamle, uhyggelige hus nedrive og en ny, smuk gård opbygge i dets sted for sin svigersøn og sin eneste datter.

~~~~~

---

¹ ☺: Kostbarheder